KARİKATÜR

İRAN BAHÇELERİNDE SEVDALILAR:
Çalanlar — İsfahanda bir kuyu var,
İçinde tatlı suyu var,
Her güzelin bir huyu var,

SİYASÎ PORTRELER

MACKENZİE KİNG
İngilterenin en büyük dominiyonu olan Kanadanın Başvekilidir.

GENERAL SİMOVİÇ
Yugoslavya Başvekilidir. Alman istilâsından sonra genç kıralla beraber Yugoslavyadan kaçarak Londraya gitmiştir.

SUMNER WELLES
Amerika hariciye müsteşarı olup Roosevelt'in itimadına mazhar bir diplomattır. Harp esnasında muharip devlet merkezlerinde yaptığı seyahatile şöhret kazanmıştır.

GENERAL SMUTS
Cenubî Afrika dominiyonunun Başvekildir.

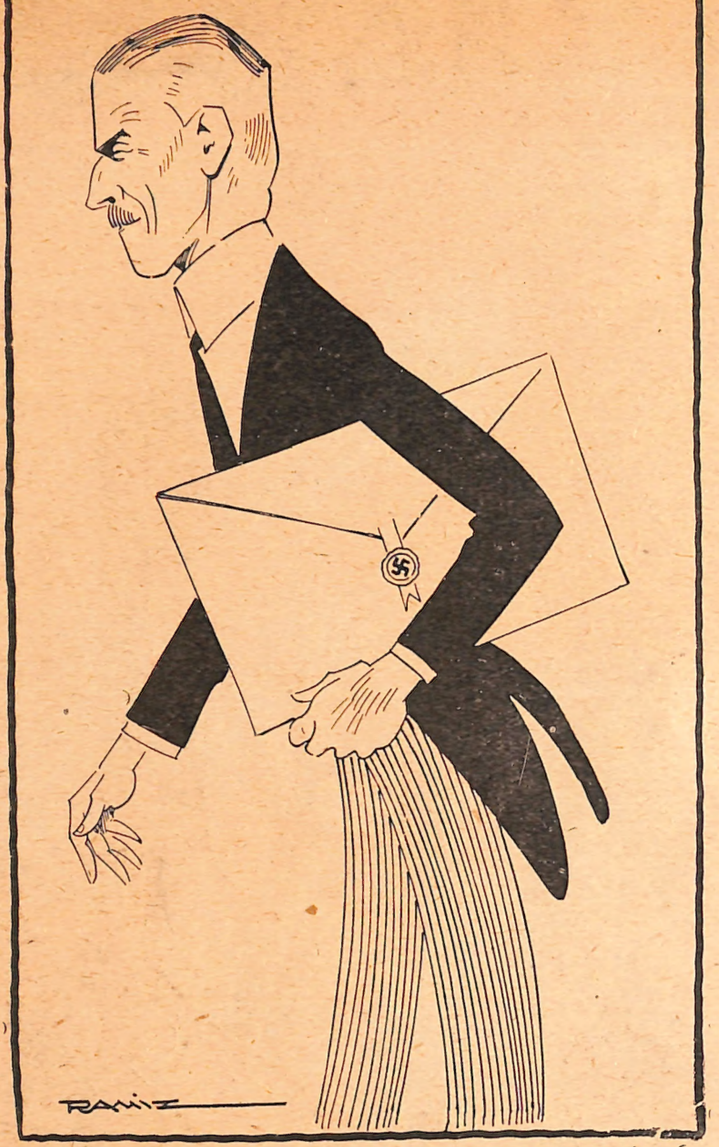

Almanyanın Ankara büyük elçisi Von Papen..

TOMBUL TEYZE ANKETİ BİTTİ

Şimdiye kadar gazetemizin arka kapağında intişar eden «TOMBUL TEYZE karikatürlerinden en çok hangisini beğeniyorsunuz?» sualine gelen binlerce rey tasnif edildi. Karilerimiz aşağı yukarı her resmi beğenmiş olacaklar ki, her «Tombul Teyze» karikatürü biribirine yakın adette rey aldı. Fakat en çok (282) numaralı nüshamızdaki (— Bu dünya böyledir bayım, arkayı bulanlar daima yüksek mevkilere otururlar!) mevzulu resim 132 reyle birinciliği almıştır. Bu resime rey verenler arasında da birinciliği Ankarada Maliye Vekâleti hukuk müşavirliği sicil kaleminde bayan Meliha Yıldırım kazanmıştır. Kendisine resmin orijinali çerçeveli olarak gönderilecektir. Geri kalan 131 kariin adreslerine de ithaflı birer «Tombul Teyze Albümü» gönderilecektir. Ayrıca (286) numaradaki «Tombul Teyze Ankara at yarışlarında» karikatürü de 131 reyle hemen müsavi bir rey kazanmış olduğundan sevgili karilerimize bir cemile olmak üzere bu (286) numaraya rey vermiş olan 131 kariimizin adreslerine de birer «Tombul Teyze Albümü» gönderilecektir.
Anket münasebetile kendisine rey gönderen ve iltifatta bulunan karilerine «Tombul Teyze» teşekkürlerini gönderir.

B. MENZİES
Avusturalya Başvekili iken birkaç gün evvel istifa etmiştir.

B. WİLKİE
Roosevelt'in reisicumhurluk rakibi olup Alman ırkından olduğu halde Alman aleyhtarlığı ile meşhurdur.

B. MAİSKY
Sovyet Rusyanın Londra büyük elçisidir. Son İngiliz - Rus anlaşmasında mühim rol oynamıştır.

DUFF COOPER
Eski İngiliz İstihbarat nazırı iken ahiren Çin fevkalâde mümessilliğine tayin edilmiştir.

No. 297 CİLT: 12 SENE: 6 FİYATI 10 KURUŞTUR 4 EYLUL 1941

KARİKATÜR

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ

EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

SAHİBİ: SEDAT SİMAVİ
İDAREHANE: İstanbul, Ankara caddesinde Acımusluk sokağı No. 7
Telğraf: İstanbul: KARİKATÜR
Posta kutusu: İstanbul: 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400, üç aylığı 200 kuruştur.

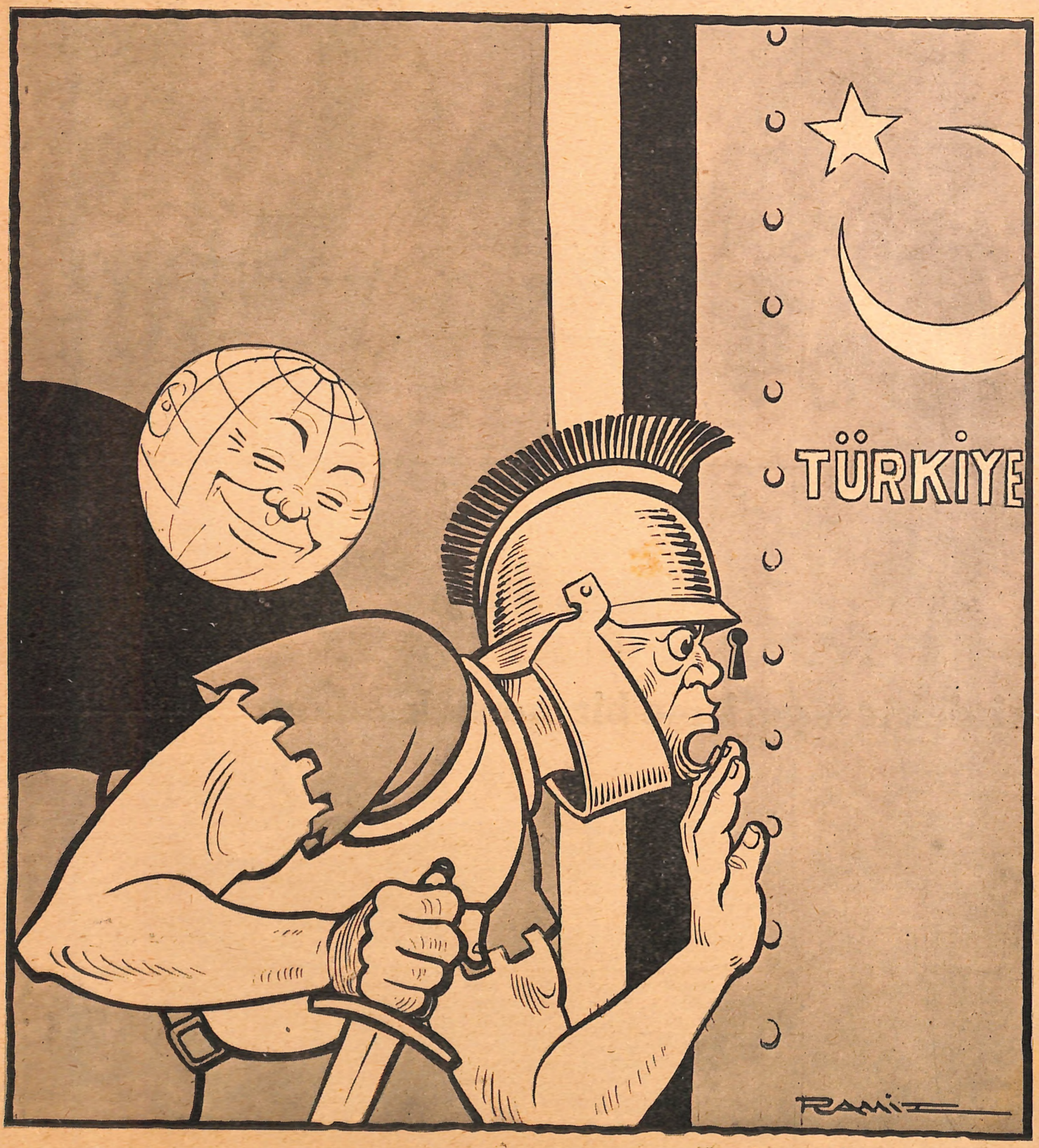

Dünya — Girsene, ne duruyorsun?!
Harp — Nasıl gireyim, içeride birlik, kuvvet, cesaret, itimat, nizam, hürriyet, oturmuşlar hepsi birden beni yakalarlarlarsa canımı çıkarırlar!..

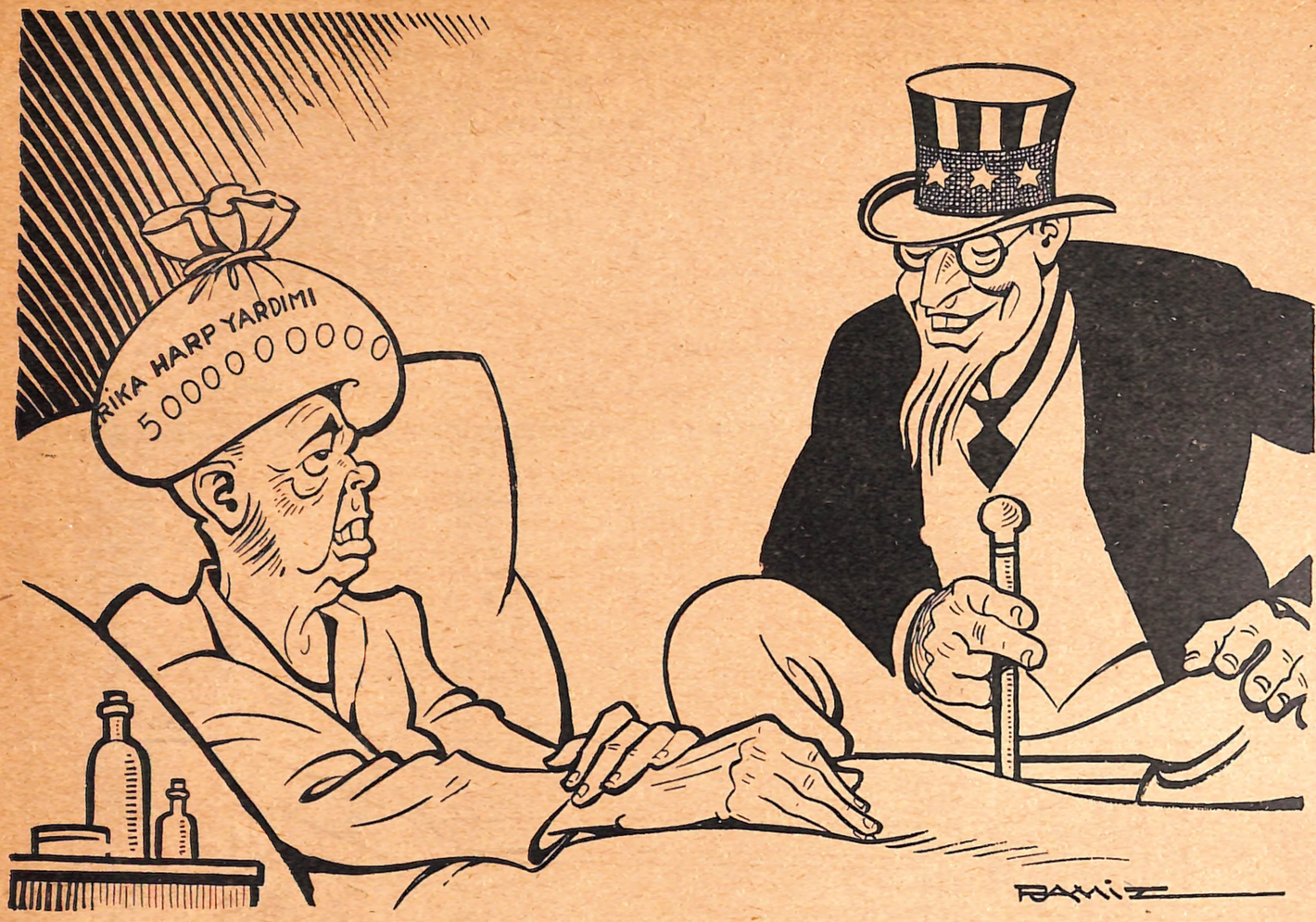

Doktor — Ateşin nasıl?
Demokrasi — Biraz ferahladım!..

HAFTADAN HAFTAYA

Çekirdekten yetişme bir meslek adamı

BİR gazinoda kendi kendime gazete okuyarak akşam radyosunu bekliyordum.

Yanımdaki masada spor elbiseli, kısa kıranta saçlı, kırmızı yüzlü şişman bir adam oturuyordu. Havanın pek sıcak olmamasına rağmen durmadan terliyor, elindeki bir dosya mukavvası ile sıcağa ve sineklere karşı yüzünü yelpazeliyordu. Çıkık karnını rahatlaştırmak için beyaz pantalonunun kemerini gevşetmiş ve bir iki düğmesini çözmüştü. Gömlek yakasının düğmeleri de çözüktü. Keman çalacak alaturka sanatkârlar gibi gerdanına bir beyaz mendil koymuştu.

İkide birde bilek saatına bakıyor, durmuş olmasından şüphe eder gibi kulağına götürerek uzun uzun dinliyordu. Bir randevu beklediği halinden belliydi.

İkide birde gözlerim gayri ihtiyarî çehresine takılıyordu. Ben bu çehreyi yahut pek benzerini bir yerde görmüştüm ama acaba nerede? Evvelâ bundan on beş sene evvel gazetelerde sık sık resmi çıkmış bir dolandırıcılık macerası kahramanı aklıma geldi. Fakat hayır! Bu kelleli kulaklı, kocaman karınlı ve dosyalı şayanı hürmet iş adamı ile onun arasında bir münasebet olamazdı. Böyle düşünür dururken birdenbire aradığı buldum.

Yanan eski adliyede on, on beş sene evvel bir işim olmuştu. Besbelli işsiz bir zamanımdı ki, hizmetçim tarafından çalınmış bir gramofonun davası için uzun müddet daireye devam eder gibi buraya gidip gelmiştim. Bu adama orada tesadüf ettiğimi sarahaten hatırlıyordum. Arkasında bir buruşuk siyah cübbe ile mütemadiyen koridorlarda dolaşır, ötekile berikile başbaşa vererek konuşur, aralık kapıların arasından kayar ve bunlardan bir kısmına durmadan dalıp çıkardı. Herhalde avukat olacaktı. Fakat nerede o zamanki hali, nerede bu şimdikisi? O zaman kuru, sıska ve biraz da çarpık bir adamdı. Bıyıklarından başka galiba sakalı da vardı. Yahut sakal değildi de sarkık yanaklarının çukurlarında ve koridorların loşluğunda bana öyle gibi görünmüş birkaç günlük bir traştı. Halbuki şimdi maşallah vücut gelişmiş, tamir ve kalafat görmüş bir sandal gibi boyaları ve hattâ çarpığı düzelmişti.

Çehre, azğın bir arı sürüsünün hücumuna uğramış gibi kızarıklar, şişlerle baştan başa işlenmişti. Vaktile tanıdığım adamın bu olduğuna bin şahit isterdi. Fakat ağzının biçimi ile, gözlerinin bakışı en yanıltmıyacak iki adil şahidin ifadesi gibi o bin şahidin şahadetini bir anda çürütmiye kâfiydi.

• • •

Biraz sonra bu gözlerde bir şey parlayıp söndü. Sebebi, kapıdan giren birkaç kılıksız adamdı. Fakat nedense o görmemezliğe gelmeyi tercih etti ve yanlarına yaklaşmalarını bekledi. Sonra asık bir çehre ile:

— Ne oldunuz yahu? dedi. Babanızın uşağını mı bekletiyorsunuz. Ben iş güç sahibi bir adamdım.

Avukat sıfatile gece yarısına doğru ne işi olabileceği anlaşılamazdı, fakat anlaşılan bu onun için bir ifade tarzıydı.

Adamlar el hareketlerile karışık birkaç müphem mazeretten sonra etrafındaki sandalyelere dizildiler.

Yüzünü mendilile silip gözlüğünü temizledikten sonra ehemmiyetli bir eda ile:

— Davayı alıyoruz, dedi, fa-

kat evvelâ çocuğun adını koyalım.

Adamlar cevap verdiler:

— O kolay.. sonra anlaşırız.

O avuçlarını kaldırarak, gözlerini tekerleştirerek:

— Yoo, dedi, benim prensipim ne alacağımı bilmek ve bunun en aşağı yarısını peşin almak.

Para bahsi dünyanın en nazik bir bahsidir. Onun için üç arkadaşın en yaşlısı sandalyesini yanaştırdı ve avukatın katmer katmer kulaklarından birine arkadaşlarının dahi işitemiyeceği bir sesle bir şeyler fısıldadı. O da namazda sûre okur gibi fısıltılarla cevap verdi ve anlaştılar.

Artık asıl dava konuşulabilirdi. Bu üç arkadaşın bir dördüncüsünün elinden nasılsa bir kaza çıkmıştı. Bir haftadanberi kendisi tevkifhanedeydi. Kazaya uğrayan, morğda kısa bir misafiretten sonra, Karacaahmette yatıyordu.

Üstat sordu:

— Kavganın sebebi?

— Bir kundura meselesi.

— Öyle şey olmaz. Bir kadın meselesidir o. Arkadaş evli mi?

— Evli ama, ayrı yaşarlar.

— Daha iyi. Maktul bu kadınla işi pişirmiştir. Arkadaşınız da bunu öğrenerek namusuna ve erkekliğine yedirememiştir.

Üç arkadaşın en genci:

— İyi ama böyle bir şey yok, dedi.

Pazarlığı yapan yaşlı:

— Sus ulan, bay avukattan iyi mi bileceksin.

Avukat güldü:

— Evet ama sen de ondan rabıtalı bir lâf etmedin. Benim bilmem kifayet etmez. Bunu bilen şahitler de bulunmalı ayrıca. Hepiniz biliyorsunuz değil mi?

Ahbaplar meseleyi anlamışlardı. Gülerek:

— Elbette, dediler, kalıbımızı basarız.

— O halde bildiklerinizi adil mahkeme huzurunda söylersiniz. Ancak daha evvel benim vazıhanede bunun bir provasını yapmalıyız ki, falso olmasın.

Yaşlı adam:

— Demek arkadaşımız erkekliğine yedirememiş, aile namusuna sataşan alçağı bir vuruşta..

Üstat yine güldü:

— Sizin arkadaşı galiba sekiz, on sene yatırmıya kastiniz var. Ne yol, erkân bilmez kara cahil insanlarsınız. Biraz malûmatı kanuniyeniz olsaydı böyle düşünmezdiniz. Arkadaşınız o akşam maktule tesadüf etmiştir. Edep ve terbiye dairesinde hesap sormuştur. Fakat öteki birdenbire kızarak yüzüne bir şamar atmış ve «defol huzurumdan kerata» diye bağırmıştır. Şamar yiyen adam ne yapar? Elini yüzüne kapar değil mi? Arkadaşınız böyle yapınca öteki: «vay sen bana el mi kaldırıyorsun» diye boğazına sarılarak yere yıkmıştır.

Yaşlı adam memnuniyetle güldü:

— Doğru söylediniz. Bizim arkadaş da canını kurtarmak için bıçağını çektiği gibi..

— Affedersin ama yine hal ettin. Sizin arkadaşta bıçak ne gezer. Bıçak ancak birini katletmiye niyetlenenlerde bulunur. Sizin arkadaş sırt üstü yere düşerek sersemlemiş, ne yaptığını bilmez bir hale gelmiş, kendisini göğsünden bıçaklamak üzere olan herifi ne yaptığını bilmeden... anladınız mı?

Üç arkadaş baş işaretlerile tasdik ettiler:

— Evet.. evet, anladık.

Yaşlı adam sordu:

— Peki ama mademki bizim arkadaşın bıçağı yok, herifi ne ile vurdu?

— Vurup vurmadığını bilmiyoruz ya, şayet vurduysa yerde debelenirken nasılsa eline geçen bir bıcakla vurmuştur.

— Hâkim buna inanır mı?

— İnanmazsa bile şüpheye düşer. Bu da bir kârdır. Arkadaş mademki böyle bir cahillik yaptı, bir temel çivisi falan te-

(Arkası 13 ncü sayfada)

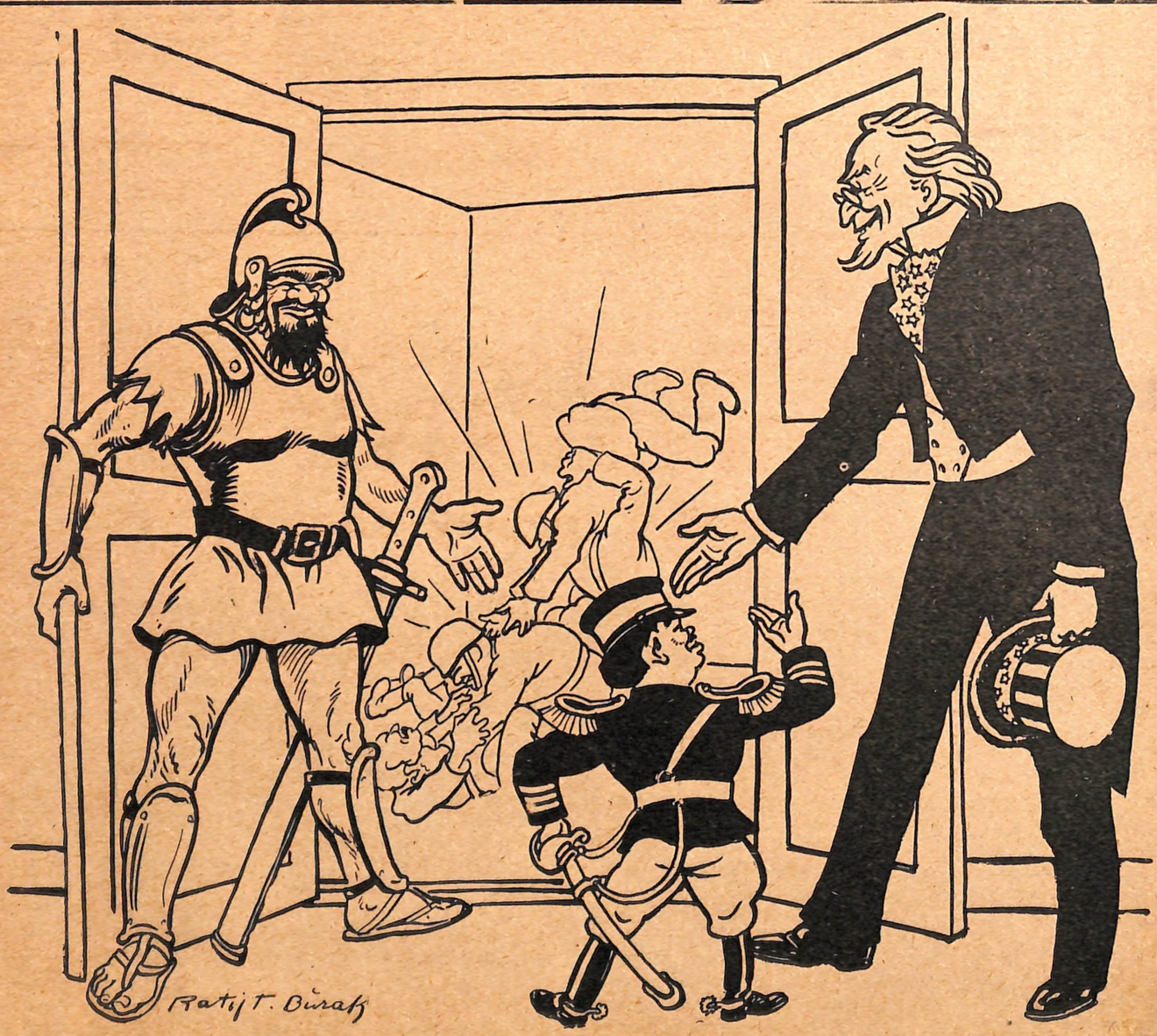

AMERİKAN - JAPON MÜZAKERELERİ:

— Buyurun...

— Estağfurullah, siz önden buyurun!..

AKIL HOCASI.

Heybeliadada M. S. Koştumur:

«On yedi yaşında, çok güzel, çok hassas bir kızım. İki senedenberi hastayım. Hasta olduğum halde yine bana birçok talipler var. Bunlardan hangisini seçeyim?»

CEVAP:

İçlerinden hangi daha candan, gönülden:

Bana ver, ben çekeyim derdini, mümkünse eğer!

derse onu seçmiye bakın... İzdivaç, para pul değil, göz, gönül işidir.

★

Anadoluda T. O.

«Genç, yakışıklı, ahlâkı dürüst bir memurum. Ya bir memur, yahut biraz mülk sahibi bir bayanla evlenmek istiyorum. Böylesini bulabilir miyim?»

CEVAP:

Bulunduğunuz yerdeki memur veya mülk sahibi bayanları bilmediğimiz için bir şey diyemeyiz. Fakat burada sizingibisini arayan böyle bayanların bulunduğuna şüphe yok. Tombul Teyzeye vekâlet verirseniz sizi, iki aya kalmaz, istediğinizden âlâsı ile hemen baş göz ediverir.

★

Kırıkkalade Hanife Ö. Ö:

«Zengin, fakat ömrü az bir bayı kendime eş yapmak istiyorum. Nerede bulabilirim?»

CEVAP:

Dul kaldıktan sonra ne yapacağınızı söylerseniz size bir akıl öğretiriz!

★

Kırıkkalede H. V. Bilek:

«Kendime ruhan bir eş arıyorum. Nerede bulabilirim?»

CEVAP:

Ruhunuz, sirke ruhu mu, nane ruhu mu, lokman ruhu mu, tuz ruhu mu, bilmediğimiz için ona göre nerede eş bulunacağını kestiremeyiz!

★

Kırıkkalede S. Ö. Ö:

«I. Genç, kumral bir kızla altı aydır nişanlıyım. Yakında düğünümüz olacak. Son zamanlarda güzel kızın bana karşı soğuk davrandığını hissettim. Gönlünü almak için ne yapayım?

2. Bu senenin dünya güzellik kıraliçesi kimdir? Evli mi, bekâr mı? Adresi nedir?

3. İstanbulun taşı, toprağı altındır diyorlar, doğru mu?»

CEVAP:

1. Düğün gününü mümkün olduğu kadar evvele alınız.

2. İki senedenberi dünyanın iki yakası bir araya gelmediği için güzelleri bir yere toplayıp içlerinden birini başa geçirmek kabil olamadı. Bu yüzden herkesin gönlüne hangi sultan hükmediyorsa o dünya güzellik kıraliçesidir. Sizin nişanlınız gibi!

3. İstanbulun taşı, toprağı eskiden altın imiş. Bunu, son günlerdeki define araştırmalarından anlıyoruz. Fakat şimdi galiba sizin bulunduğunuz yerin taşı, toprağı altın olacak ki, bir mektupla sorabileceğiniz üç, beş suali ayrı ayrı mektuplarla telleyip pullayıp postaya vermişsiniz!

★

İzmirde Karşıyakada M. Gürel:

«Akıl hocasından neye en fazla âşıkane meseleler soruluyor?»

CEVAP:

Mevsimin tesiri olacak. Kadınlar sıcaktan açıldıkça akılları da başlardan saçılıyor. Akılları başlara toplamak vazifesi de Akıl hocasına kalıyor!

— Renkleri nasıl vurduğuna iyi dikkat et kızım, sen de evde suratını öyle boyarsın!...

DÖNDÜRMEKETE HAKLI İMİŞLER!

İbrahim Çallı, Ankarada bir kaç dostu ile sabaha karşı Baraj safasına çıkmışlardı. Şöhretli ressamımız yolda şoföre sordu:

— Sen nerede okudun?

— Ortamektepte... Ama ikinci sınıfa kadar.

— Sonra neden devam etmedin?

— Bir sınıfta iki sene kaldığım için tahsili bırakmıya mecbur oldum, şoförlük ediyorum!

— Beni tanıdın mı?

— Hayır, tanımadım...

İbraim Çallı şoföre bağırdı:

— Behey cahil, İbrahim Çallıyı bilmiyen adamı elbette bir sınıfta iki sene döndürürler!

PABUÇ İHTİKÂRI

Beyoğlunun büyük mağazalarından birinin müdürü tevkif edilmiş: maliyeti on bir liradan ibaret olan bir ayakkabıyı yirmi sekiz liraya sattığı için.... Gazetelerde bu haberi okuduğumun ertesi günü hemen pabuç almıya çıktım. Zira tevkif haberinin dehşeti zail olmadan ayakkabıcıları bastırmak istiyordum. Elbet bu korkunç haber üzerine ihtikâr yapmıya cesaret edemezlerdi. Ben de ucuz bir kundura edinirdim...

Karaköyden Tünele doğru giderken sağlı sollu ayakkabı mağazalarına baktım, camekânlarda sıra sıra dizilmiş kunduraların, iskarpinlerin üstünde etiketler gördüm: 18 lira, 20 lira, 24, 28 lira...

Gözlerime inanamıyacağım geldi, meseleyi bir dostuma açtım:

— Beyoğlundaki muhtekir yakalanırken Karaköydeki tüccar işine devam ediyor.. Bu ne hal?

Dostum bana kızdı:

— Patlamadın ya... İhtisap ağası henüz Beyoğlunda tur yapıyor, sen de o Karaköye indiği zaman alış verişe çık!

★

RAĞBET

— Plâjlara eskisi kadar rağbet yok..

— Kim demiş?

— Ben diyorum...

— Nasıl olur? Florya, Küçüksu, Suadiye hıncahınç dolu.

— Bu büyük bir rağbet ifade etmez!

— Neden?

— Fazla rağbet olsaydı gazetelerde her gün iki, üç boğulma vakası okurduk!

★

RAKİP OLMAK İSTEMİYORUZ!

İzmir fuarına giden valimiz, gazetecilere beyanatta bulunurken, demiş ki:

— İstanbul, İzmire rakip olmak niyetinde değildir!

İsabet etmiş. Hakikaten İstanbul şöyle bir kımıldansa İzmire değil, nerelere rakip olmaz? Manzarasile gönülleri celbeden mükemmel bir seyyah şehri, âbü havasile emsalsiz bir tedavi beldesi, mimarî eserleriyle, tarihî binalarile cihan âlimlerinin girip de çıkamıyacağı bir mahzeni - evrak olurdu... O zaman, Parisin yolcusu azalır, İtalyaya koşan meraklılar eksilir, Avrupanın kaplıca şehirleri müşterisiz kalırdı. Bunun için biraz himmet kâfi idi. Yabancıların rahat edebileceği birkaç güzel ve temiz otel, ağız tadı ile yemek yiyebileceği birkaç geniş ve temiz lokanta, hem dinlenip, hem eğlenebileceği bir kaç salon ve tiyatro, nihayet yayan, yahut otomobille dolaşıp gezebileceği birkaç kilometrelik yol...

İstanbul gibi bir şehir için bunlara malik olmaktan kolay ne var? Fakat yapmıyoruz işte... Yaptıklarımızı da öyle yapıyoruz ki, yanılıp da içine bir kere giren bir daha kapısının önünden geçerken sıtmaya tutuluyor: Ya bir otel odasını on lira gündelikle kiralıyoruz, yahut bir kahveyi yüzde onsuz yarım liraya içiriyoruz! Sebebi gayet basit: biz bunlara makul ve mutedil fiyat koyarsak içerden, dışardan gelen müşterilerle oteller, gazinolar değil, çayırlar, bayırlar bile dolar... O zaman da başka şehirlerin, başka illerin iş adamlarına sinek avlamak düşer!

Hayır, hayır... İstanbul, elâlemi işinden, gücünden mahrum edecek kadar insafsız değildir. Bunun için İzmir de, başka yerler de rahatına baksın. Nitekim biz de rahatımıza bakıyoruz: İstanbul, hiç bir yere rakip olmak niyetinde değildir!

İspinoz

— Ufukta sulh alâmetleri belirdi..
— Nereden anladın?
— Bizim kömürcü fiyatları on para indirmiş!..

— Affedersiniz, boş mu, dolu mu?
— Niyet mi tutuyorsun, otomobil mi?..
— Aşağı yukarı niyet sayılır. Bu zamanda taksi bulmak kısmet işi oldu!..

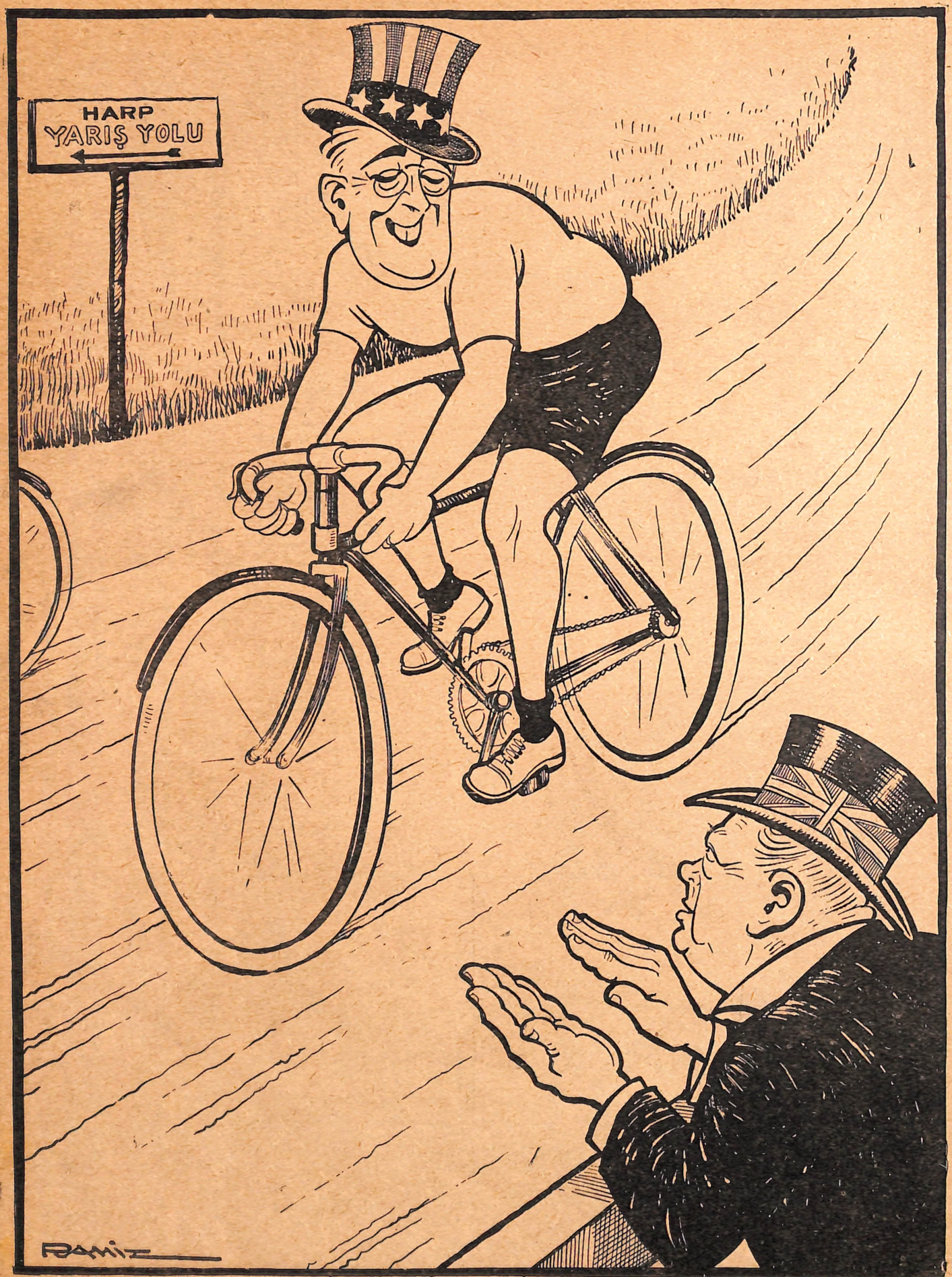

İngiliz — Biraz çabuk ol bayım, pek sona kaldın...
Amerika — Merak etme, bu yarışta en arkaya kalan kazanacak!..

— Şu pabuçlarımı tamir eder misin?..
— Hayır kızım, marangozluktan hiç anlamam!..

MUHAREBE KARŞISINDA KIŞ:
— Bu gidişle galiba gayret bana düşecek!.

Sayfiye mektupları :

ZEVKLERDE FESAT VAR

Ömründe bir gün bile iyi bir lokantada yemek yememiş olanların büyük lokanta işlettikleri, lokantacılıkla şöhret aldıkları yer neresidir, bilin bakayım? Nafile düşünmeyiniz, bulamazsınız... Sualin cevabını yine ben vereceğim: Boğaziçi.

Balıkpazarından kilosunu elliye aldıkları kalkanı tavaya attıktan sonra porsiyonunu elliye satan herkes, Büyükderede, Tarabyada meşhur lokantacı olabilir. Hele buna, boğazından ip geçirilip denize sarkıtılmış iki, üç canlı kalkan yavrusu da ilâve ederseniz şöhretinze hudut olmaz. O zaman, havayı biraz müsait bulan, hali, vakti yerinde olup da zevk ehli geçinenler vapurla, otobüsle, otomobil kıtlığında bile ücreti çift verilmiş taksi ile size koşarlar. Adınız, dillerde destan olur.

— Yine dün akşam «Oynıyan balık» ta idik. Adam, bir barbunya getirdi, bir istakoz getirdi ki, sorma. Enfes mi enfes.. bukadar olur..

Barbunyayı ıskaraya koyunca pişer, istakozu kaynar suya atınca haşlanır, bu işin marifet tarafı nedir bilmem. Olsa olsa barbunyanın tekini bir liraya, avuç kadar istakozu beş liraya yedirmek olacak!

Bunu bildiğim halde barbunya ıskarası lie istakoz salatasının cazibesine kapılarak ben de bu hafta Büyükdereye gittim. Barbunya istedim, tekir geldi. İstakoz dedim, çağanoz getirdiler. Hele fasulye pâkisi yerine tatsız, tuzsuz bir piyaz bozması, içinde kumral bir saç telile, zuhur edince,.. Hemen hesaba davrandım. Meğer burada tuzlu olan yalnız bu hesap imiş!

Alt üst olan iştahımı yerine getirmek için bir gazoz içmek istedim, deniz hamamına civar bir gazinoya gittim. Listede 25 kuruş yazılan bir gazoza 50 kuruş alınca garsonun yüzüne baktım:

— Neden iki misli?

— Bugün meşhur okuyuculardan bayan falan gelecek de..

— Ya... Ne zaman gelecek?

— Herhalde gece on, on birde buradadır!

Halbuki saat henüz gündüzün üçü... Bir gazoza elli kuruş verdim diye sekiz saat orada pineklemek kimin aklına gelir? Gece şarkı söyliyecek bayan falan için sabah karanlığından parsa toplamıya başlamak, olur marifetlerden değil. Aşkolsun gazino sahibine!

Öğle yemeğinde midemi tehlikeye sokan lokantanın yanındaki daha geniş bir lokantada akşamlamak istedim. Son vapurla dönecektim. Masalar dolu idi. Bir köşeye çekildim. İçkimi, yemeğimi ısmarladım. İlk partide bir şişe su ile bir tabak ekmek geldi. Biraz dikkat edince, ekmek dilimlerinin bazısı tam, bazısı kopuk olduğunu görünce meşhur lokantacıyı çağırdım:

— Galiba müşterileriniz hep kibar, hep temiz adamlar olacak..

— Nereden anladınız?

— Anladım elbette... İğrenilecek insanlar olsaydı böyle artakalan ekmeklerini başkalarına vermezdiniz!

Pişkin lokantacı, zoraki bir utanma taklidi yaptı. Garsona ters ters baktı.. ve bana yeniden bir tabak ekmek geldi!

Kumral saçlı plâki, sarkılı gazoz ve artık ekmek... O günkü gezintiden aklımda kalan yalnız bunlardır ve cebimden çıkan da topu topu dokuz buçuk lira. Şimdi bu masrafı telâfi etmek için böyle kaç tane sayfiye mektubu yazmak icap ediyor? Bunu düşünüyorum!

Şarklılar, ötedenberi, ağızla-

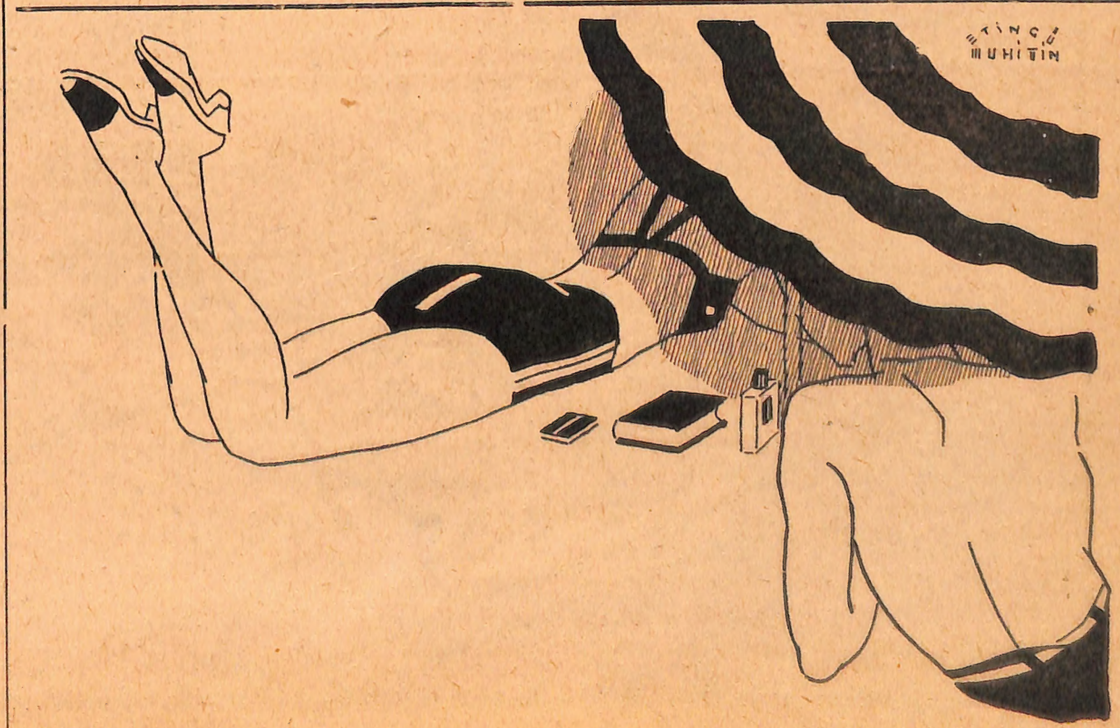

Erkek — Şemsiyeyi neden kullanıyorsun?..
Kız — Açıklığımdan yüzüm kızarmasın diye!..

Bunu duydunuz mu

NE MÜHİM MESELE İMİŞ!

Vapurda kulak misafiri oluyorum:

— Kahve işini ne yaptınız?

— Eve iki yüz elli gramlık bir makbuz vermişler, daireden de bir okadar çekirdek dağıttılar, elden de yarım kilo düşürdük, aşağı yukarı bir kilo kahvemiz var. Ferah ferah iki ay gider!

— Oh, oh... Bizim okadar yok ama yine bin bereket versin, eylülü bulacağız..

Tramvayda dinliyorum:

— Kahve işini ne yaptınız?

— Ne yapacağız, hiç... Önce bir kâğıt verdilerdi, gittik, kahve bulamadık. İkinci bir kâğıt daha elimize tutuşturdular, bununla iki yüz elli gram aldık. Fakat galiba birinci kâğıdın kahvesi olacak ki, bekliye bekliye bayatlamış.. mahlûttan farkedilmez hale gelmiş!

— Allah Allah... Ne diye bekletirler? Beklettiklerine göre bari çekirdek verseler de şunu keyfimizce taze taze kavurup öğütsek, ağız tadı ile içsek.

Trende ayni sual:

— Kahve işini ne yaptınız?

Yolda bir konuşma:

— Kahve işini?

Evde bir fısıltı:

— Kahve?

Ne zevk ehli adamlar olduğumuzu ancak şimdi anlıyabildim. Neden her adımda bir kahvehaneye rasgeldiğimi, neden her kasabanın baş köşesine kahvehanelerin kurulduğunu ancak bugün kavramak nasip oldu... Sabahtan akşama ve akşamdan sabaha kadar kahve meselesini müzakere edenler için kahve peykelerinden daha münasip makam olur mu?..

rının tadını ve gönüllerinin eğlencesini bilir insanlar olarak tanılırdı. Keyifleri için masraf ederler, masraf ettikçe keyifleri gelirdi. Halbuki o gün ben masraf ettikçe keyfim kaçtı, ve keyfim kaçtıkça masraf ettim.. Aradaki büyük farka bakınca anladım ki, yememizde, içmemizde, eğlenmemizde bir zevk inkırazı var... Balığı tavaya koyana meşhur ahçı diyoruz, ve şarkıyı dinletmeden parasını alana da maruf gazinocu!.. Bunlar şöhretlerini ne ahçılıktan, ne işçilikten alıyorlar. Onlara bu şöhretleri kazandıran bizim zevklerimizdeki dalâlettir. Yeni şiirlere hayran olmamız gibi!

Boncuk

— Beni ölünciye kadar seveceğine yemin et bakayım..
— Edeyim amma, ya ölmezsen!..

MELANKOLİ

Cihan viran olalı medeniyet namına,
Dudaklarım hasrettir eski iptisamına.

Okadar bezmişim ki, altüst olan cihandan
Sabahını güçlükle eklerim akşamına.

Daha dün gözlerimde fidan gibiydi canan,
Değnek diye bakarım şimdi de endamına.

Çulsuzlar âleminin seyyahıyım sanırım
Ne zaman yolum düşse bir deniz hamamına.

Ricalin iltifatı beni kandırmaz oldu,
Eskiden can atarken bir kuru selâmına.

Ne falanın sükûtu bana hayret veriyor,
Ne hayranım falanın israfı kelâmına.

Yaşlının şefkatini ne yolda karşılarsam
O nazarla bakarım gencin ihtiramına.
Taş çatlasa ihtikâr, yolsuzluk bahsi açmam,
Belediye meclisi âzayi kiramına.
Kulak vermem bir serçe kanadından ziyade
Bilcümle büyük, küçük şairin ilhamına.
Bazı mamur görürüm cihanın âtisini
Bikaç hâne - harâbın bakıp da encamına!
Cihan mamur olsa da, olmasa da sana ne.
Varmadıktan sonra sen aksayı meramına?...
Çamdeviren, bu sözler naklediyor galiba,
Dertlilerin fikrini tamamı tamamına.

ÇAMDEVİREN

— Bahsa girerim, şu kadın yakında hasta olacak.. — Nereden anladın?..
— Görmüyor musun, iki saattır karşıdaki doktora göz süzüyor!..

ANKARA MEKTUBU

İstanbula giden arkadaşlar, «bahşiş» ten pek ziyade şikâyet ediyorlar.

Vakıa bu, Avrupa otellerinde ve gazinolarında da pek kökleşmiş bir âdetti. Fakat, İstanbulda bu itiyadın devamlılaşmasından, hattâ kendine göre nizamlı bir hal almasından yaka silkiliyor.

Osmanlı İmparatorluğunun son zamanlarında bunun resmîsi de varmış. Memuriyete tayin edilen zatın Babıâli erkânına büyüğünden küçüğüne kadar bahşiş vermesi resmî mahiyette bir âdetmiş. Hattâ bazı beyliklerin de her sene böyle birer hediye göndermesi usuldenmiş.

Vakıa bu hediyeler zamanına göre çok kıymetli şeylermiş. Ama, zamanın değişmesile küçülüp âdileşen bazı şeyler gibi bu hediyeler de ufala ufala küçük bahşiş halini bulmuş. Fakat şu var ki, şimdi az verenler candan veriyorlar, o zaman verilenlerse maldanmış..

Bir arkadaşım İstanbuldan yazdığı mektubunda diyor ki, meselâ Boğaziçinde, yahut Adalarda birkaç gün istirahat için kaldığınız oteli terkediyorsunuz, otelin kâtibinden en küçük hademesine kadar kapıda sizi teşyi eder, bunlar en az sekiz kisidir.

Düşünürsünüz, otelde üç gün kaldınız, bunlara ne vermek lâzımdır? Beşer kuruş veremezsiniz, on, on beş de olamaz. Yirmi yine azdır. Yirmi beşer neyse, fakat kâtibe ve daima size bakan hizmetçiye de yirmi beş veremezsiniz. Şöyle bir tasnif yaparsınız, kâtibe elli, size bakana yetmiş beş, diğerlerine derecesine göre elli ile yirmi beş arasında birer miktar.

Fakat kör olası şeytan bu an için lâzım olan bozuk paranın tedarikini size unutturmuştur. Artık elinize ne gelirse verir işin içinden sıyrılırsınız. Ancak, sonra bir hesap edince görürsünüz ki, iki yüzle kapatacağınızı zannettiğiniz bu fasıl dört yüzü de geçmiştir.

Bu hal gazinolarda da buna benzer. Biraz sizi benimseyerek candan hizmet eden, mezelerinizi daha insaflı getirip, her şeyi bekletmeden temin eden garsona bir şey vermek içinizden geçer. Vakıa hesap pusulasında onun payı ayrılmıştır ama, kafanız dumanlıdır, bir efendilik yapmak istersiniz. Bir şey toka edersiniz. O kurnaz kurnaz yine gözünüze bakar ve hattâ teşekkür de eder, eder ama, bu teşekkür öyle bir ifade ile yapılır ki, verilenin az olduğunu anlatır. Şakaya getirir bir miktar daha toslarsınız.

Diyeceksiniz ki, bu mecburî değildir. Fakat herif sizi öylesine mecbur eder ki, ister istemez verirsiniz.

Bu haller Ankarada da vardır. Hele Ankarada bir de vestiyer parası vardır ki, zengin, fakir herkesi yıldırmıştır. Bu yüzden şapka giymek âdetini kaldıran yaşlı başlı arkadaşlarımız bile mevcuttur.

Bunlardan bekâr olan birisi şöyle bir hesap yapmaktadır:

— Gazinoya gitmediğinizi farzederek yalnız lokanta için şöyle bir hesap yapalım; her gün iki defa yemeğe gidiyor ve her defasında vestiyere beşer kuruş veriyorsunuz. Bu, ayda üç yüz senede tam üç bin altı yüz kuruş eder ki, bununla en iyi neviden üç, iyi neviden dört, orta neviden altı ve âdî neviden sekiz, dokuz şapka satın almak mümkündür.

Bir şapka yüzünden, o şapkanın üç ilâ sekiz misli vestiyer parası ödemek hakikaten hayli mantıksız. Bu arkadaşın yerden göğe kadar hakkı var. Bunun için şapkasız gezme modasını ben de pek beğeniyorum.

★

BİR ANKARA TİPİ DAHA:

Aslen Kayserilidir. Maden mühendisliğini tahsil etmiş ve fakat şair olmuştur. İngilterede de bir müddet bu ikinci mesleğini ilerletmek için oturmuştur Gençtir, ateşlidir, iyi bir millî şairdir. Her vesileden istifade ederek nutuk vermesine bayılır.

Çok velûddur. On dakikada bir şiir meydana getirme kabiliyeti, artık iddia ve bahis mevzuu olamıyan bedahetlerdendir.

Pek hassas olduğu için kadın cinsinden olan beşere meclûbiyeti erkeklere nazaran kabili kıyas olamıyacak derecede fazladır.

Övmek istediğine dövmek istediğinden fazla itina gösterir. Ancak dövmek istediği mevzuların ve şahısların usta bir Kayserli gibi pastırmalarını çıkarmakta da mahirdir.

Ona resmî şair diyenler olmuştur. Fakat münekkitler onun yüksek kudretini topyekûn kabul ve ilân eylemişlerdir.

Hemen her gençlik ve sanat mecmuasında imzası ve muhakkak her toplantıda kendisi boy göstermektedir.

Ankaramızı çok sevdiği için şiirlerinin çoğunda onu terennüm etmiştir. Kendisine Ankaramızın bülbülü demek yerinde bir tavsif olur.

Hulâsa, Behçet Kemal Ankarayı, Ankara Behçet Kemali sever gider vesselâm.

★

KONAK VE APARTMAN:

İstanbuldan yeni dönmüşler, konuşuyorlardı. Hikâyeci Bekir Sıtkı Kunt dedi ki:

— Bir şeye bilhassa dikkat ettim. İmparatorluk devri ricali koca koca köşkler, konaklar yapmışlar. Köle, cariye, uşak, ahçı, seyis vesaire gibi bir sürü insanı bu konaklarda toplayıp senelerce beslemişler.

Zaman değiştikçe icapları da değişmiş. Şimdi parası olanlar konak değil, apartman yaptırıyor. Kiraya verip üste de para alıyor.

Sadri Ertem söze karıştı:

— Yavrum o zaman paralar haydan gelip huya gidyordu. Şimdi para kolay kazanılmadığı için bununla bir sürü tenbel insan da beslenmiyor. Yani artık para havadan gelmediği için havaya gitmiyor, karada âbideleşip kökleşiyor, Bu binaların sakinleri arasında da şu fark var ki, konakların sahipleri getirir, sekenesi hazır yerdi, şimdi apartmanlarınkiler arı gibi çalışıp sahiplerini doyuruyorlar.

★

DAĞ TEPESİ, DENİZ KENARI:

Diğer bir mecliste yaz gezmelerinden bahsediliyordu. Seyahatten yeni dönen Mecdi Sadrettin dedi ki:

— Dağ, deniz adam almıyor.

Bir iş için Ankaraya gelip o mecliste bulunan Profesör Şekip Tunç şöyle bir izah yaptı:

— Dağ ve denizin adam almaması, insanların tabiat ve zevklerindeki tehalüfü gösterir. Kimi eski kışlıklarını alıp dağa, kimi de eski yazlıklarını alıp denize koşuyorlar. Beşer denilen mahlûkun arzuları ve fiilleri biribirine uymaz vesselâm. Dağ tepesi neresi, deniz kenarı neresi?..

★

MESULİYET BANA AİT

Barajda sandala binmişlerdi. Halbuki Server İskit'in sandaldan pek ziyade korkmasına mukabil Hikmet Tuna hiç korkmuyor ve tehlikeli hareketlerle muziplikler yaparak arkadaşını korkutuyordu. Fazla korkan Server İskit bir aralık bağırdı:

— Aman Allah aşkına yapma, batacağız.

Hikmet Tuna cevap verdi:

— Korkma, mesuliyet bana ait...

Bunun üzerine Server ona şu hikâyeyi anlattı:

— Bir Yeniçeri Eyüp iskelesinden karşıda Kumbarhaneye barıt nakline memur edilmiş ve barıtı bir yahudinin kayığına yükletip üzerine oturmuş ve çubuğunu da yakmış.

Hava rüzgârlı imiş, kıvılcımlar etrafa saçılıyormuş. Tabiî yahudi helecan içinde... Nihayet dayanamamış, bağırmış:

— Aman sultanım barıtlar ateş alacak.

Yeniçeri istifini bozmadan cevap vermiş:

— Korkma mesuliyet bana ait.

Zaparta

HAFTADAN HAFTAYA

(5 nci sayfadan devam)

darik edeydi hiç mesele yoktu. Hele çivi biraz küflü falan olursa.

Üç arkadaşın gözleri açılmıştı.

— Neden?

— Çünkü kanuna göre çivi yaralama âleti sayılmaz. Yaralamıya mahsus bir âletle yapılmamış cerh ve katillerde tabiî kaza addedilir. Böyle olsaydı arkadaşın çiviyi kavga esnasında eline geçirdiğini daha kuvvetle ispat ederdik.

Yaşlı adam bir mesele ortaya attı.

— Yalnız vakanın bir şahidi var. Karakolda meseleyi olduğu gibi anlatmış, tabiî mahkemede de anlatacak.

— Onun ehemmiyeti yok. Müekkilim bu adamın karısına, karısı yoksa ana veya kızkardeşine sataştığını ve binaenaleyh bu adamın kendisini yakmak için kasten yalan söylediğini anlatır ve şahadeti reddeder.

— Peki ama arkadaşımızın böyle bir suçu üzerine yüklenmesi..

— Hiç ehemmiyeti yoktur. Müdafaa hududunda söylenen sözlerden dolayı failine hiç bir mesuliyet terettüp etmez. Kanun böyledir.

— Bir şey daha var. Arkadaşımız karakolda yaptığı cinayeti itiraf etmiş.

— Cinayet lâkırdısına dilinizi alıştırmayın öyle. Karakolda arkadaşınıza dayak atmışlar, o da canını kurtarmak için böyle söylemiştir.

Arkadaşlar hep bir ağızdan:

— Vallâhi alacağınız para helâl olsun, dediler.

— Elbette evlâdım, biz kanun adamıyız. Bu saçları değirmende ağırtmadık. Haydi uğurlar olsun, yarın görüşürüz.

Muhterem avukatın bu üç cahil adama verdiği ders bu gecelik sona ermişti.

Bu nevi hukuk ulemasına karşı malımız, canımız Tanrıya emanet.

KARİKATÜR

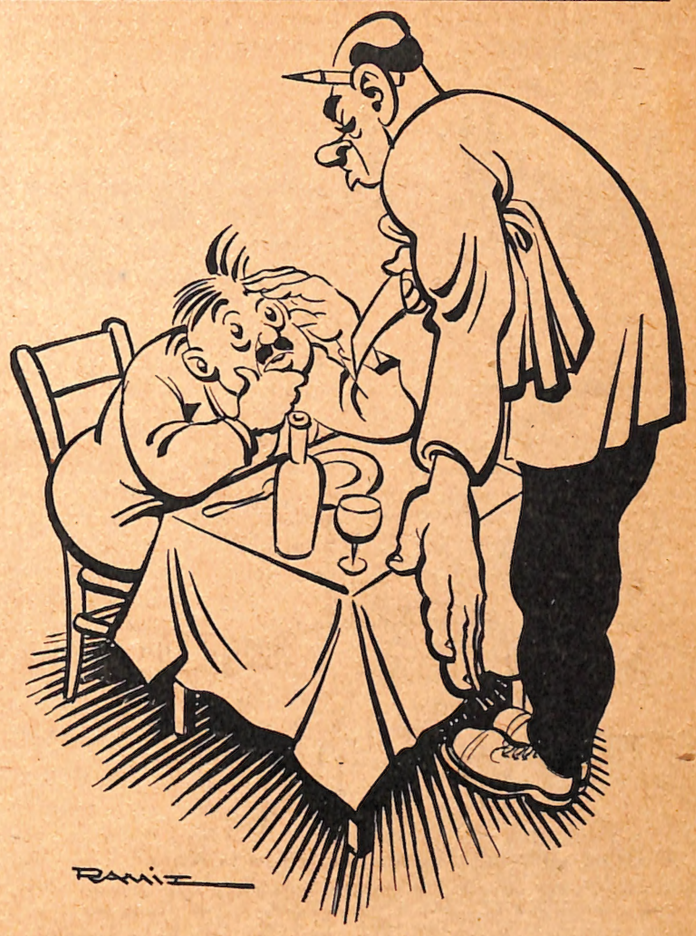

— Burası çalgılı gazinodur da onun için fiyatlara yüzde elli zammettik..
— İyi amma, ben çalgı falan duymadım ki..
— Nasıl duymadınız... Usta iki saattir ıslık çalıyor!..

Kız — Tatilde hangi eserleri takip ettiniz?
Erkek — Bir sizi bir de komşunuz Neclâyı!..

ÜTÜ

Zavallı adamın güzel bir kalbi, fakat çarpık çurpuk ve Arabistan fıstığı gibi boğüm boğüm bir vücudu vardı. Buna mukabil gayet şık giyinir, elbiselerini iki günde olmazsa üç günde bir ütületir.

Pantalon ve ceketindeki düzgünlüğün vücudundaki kusurları düzelttiğine kanidir.

Geçen gün ütünün meziyetlerinden bahsediyordu. Bir arkadaşımızın elbisesine istihfafla bakarak:

— Bu ne hirpanilik yahu, dedi. Kendine bir çeki düzen versene. Pantalonun diz kapakları develerinkine dönmüş. Bak ben elbiselerimi ne güzel ütületiyorum.

Arkadaşın canı sıkıldı:

— Şu mahir ütücü elbiselerini bir kere vücudunda olduğu halde ütülemeyi akıl etmiyor mu?

BİR Taze Molla

NASRETTİN HOCANIN GENÇLİĞİ

YAZAN; RAGIP ŞEVKİ

HER HAKKI MÜELLİFİNE AİTTİR

— 20 —

O, köyde bir mucize yaratarak 15 çuval zahire, sapasağlam, gürbüz bir eşek alıp giden bu genç hocanın kudretini bir türlü hazmedemiyordu. Köylüler Nasrettine evliya gözü ile bakıyorlardı. Halbuki Ağa Mehmet, bu rüzgâr hâdisesinin sırf bir tesadüften ibaret olduğuna kani idi.

Küçük tahta köprünün başına geldikleri zaman Nasrettin durdu, dönüp kısa bir nutuk söyledi. Köylüler de biribirine karışan seslerle mukabele ettiler ve Nasrettini neşe ile uğurladılar.

— Gelecek yıle bekleriz hocafendi, gayri bizden ırak kalma, bize bereket verdin, Allah da sana bereket versin! diye bağırdılar.

Köprüden karşı tepenin başına kadar kırmızı mendillerini salladılar. Nasrettin artık köylülerin görünmediğini fark edince derin bir nefes aldı:

— Oh, dönüp çuvalları geri alacaklar diye ödüm kopayazdı. Hele artık buncağızlar benim...

Yolun büyük bir kısmını katettikten sonra bir iki yol ağzında kasabaya inen iki köylüye rasladı. Köylüler onu bir köy ağası sandılar, saygı ile selâmladılar. Yedeklerinde boş bir eşek vardı ve bu, arkasında beş eşek yükü zahire ile giden ağaya yaranmak istediler.

— Ağam, yaya gidip mübarek ayaklarını yorma, bin şu bizim eşeğe! dediler.

Nasrettin elini göğsüne bastırarak: «eyvallah!» etti, kervanını durdurttu. Köylülerin yedeğindeki eşeğe yaklaştı, bir sıçrayışta bindi. Fakat eşek huylanıp hızla koşunca Nasrettin sırt üstü yere yuvarlandı. Köylüler heyecanla:

— Eyvah, ağa düştü! diye bağrıştılar.

Nasrettin yerden kalkarken hiç bir şey olmamış gibi soğukkanlılıkla mırıldandı:

— Düşmesem de zaten inecektim! Bizim torbadan kavut alacaktım.

Gitti, eşeğinni üstündeki çuvallar arasına koyduğu torbadan kavut kâğıdını çıkardı. (Kavut Anadoluda bulgurun beşinci derecede, yani un gibi ince olarak öğüdülmüşüne verilen isimdir ki, İstanbuldaki leblebi ununa muadildir) Eşeğin gemini yedek eşeğin semerinin arkasına bağladıktan sonra yavaş yavaş eşeğe bindi:

— Haydi bakalım, gayri yola düşelim!

Üç eşeğin ve iki insanın daha katıldığı küçük kervan yola düzülü. Nasrettin yanyana eşek yürüttüğü köylülerle tatlı tatlı konuşmıya başladı. Onlara ağa değil, hoca olduğunu, Akşehire gittiğini, Tuzlukçu köyünde Ramazan hocalığı ettiğini, bütün bu çuvalları orada doldurduğunu anlattı.

Bir aralık aklına, kuşağının arasına yerleştirdiği kavut geldi. Elini kuşağına attı, şiddetle esen rüzgârdan korumak için dikkatle kâğıdı çıkardı, kâğıttan ağzına parça parça kuvut dökmiye başladı. Fakat kağıdı çekince rüzgâr geliyor ve kavutları alıp götürüyordu. Bir kaç kere tecrübe ettiği halde, kavutun bir katresi bile boğazına gitmek kısmet olmadı. Bu sırada onun bu asabî hareketlerini gören köylülerden biri:

— Hocafendi, nedir o yediğin? diye seslendi.

Nasrettin son defa kâğıdı ağzına tutarken:

— Böyle giderse hiç! dedi,

Rüzgâr yine kavutu ağzından alıp götürünce kâğıdı hiddetle yere attı, kendi kendine; «eşek üstünde kavut yemeyi ben icat ettim amma, ben de beğenmedim!» diye söylendi.

Yollar uzadıkça uzuyor ve bir türlü bitmek bilmiyordu. Akşama doğru bir köye gelince, Nasrettin burasını derhal tanıdı. Hacılar köyü.. hani bir sıcak çorba bile vermedikleri köy. Buradan ayrılırken de köylüye beddua etmiş, öyle ayrılmıştı.

Köye girince, çardaklı büyük bir bina önünde köylülerin gamlı gamlı düşündüklerini gördü. Alaca karanlıkta hepsi de susuyorlardı. Nasrettinle iki yol arkadaşı selâm verdikleri halde, selâmlarını alan olmadı. Arkalıksız küçük iskemlelerde sessiz ve hareketsiz duran köylülerden biri yeni gelen bu üç yolcuyu neden sonra farketti:

— Hele biraz bekleyin, size yatacak yer bulalım! dedi.

Nasrettin eşeğinden inmiş, çardak altındaki iskemlelerden birine oturmuştu. Geçen sefer buradan geçerken gördüğü fena muamele karşısında bu yeni misafirperverliğe şaştı:

— Dayılar, bu köye ne olmuş, böyle? dedi.

Alaca karanlıkta köylülerden biri kısık bir sesle:

— Daha da neler olacak, diye sor hemşeri.. olan oldu bize ,

— Hayrola?

— Kulağında küpe olsun, köyüne bir Tanrı misafiri gelirse, yer ver, yiyecek ver. Kovarsan işte böyle bizim düştüğümüze düşersin!

Nasrettin hayretle:

— Siz neye düştünüz? diye sordu..

— Geçen aylarda köye bir molla geldi, belki de Hızırdı, belki de mübarek bir zattı. Geldi, misafir olmak istedi, bizim domuzoğulları yer vermedlier, bir sıcak çorba vermediler. Giderken: «ben de sizin mahsulünüzü kötülerim!» dedi. Dediğini de yaptı mübarek zat. Bağlarımıza hastalık düştü, bir salkım üzüm alamadık, meyvalar, hikmeti hüda dallarında duramadı, döküldü. Şimdi de buğdayımız rüzgârsız kaldı. Dört gün var ki, harman yapamıyoruz. Daha üç gün böyle gider-

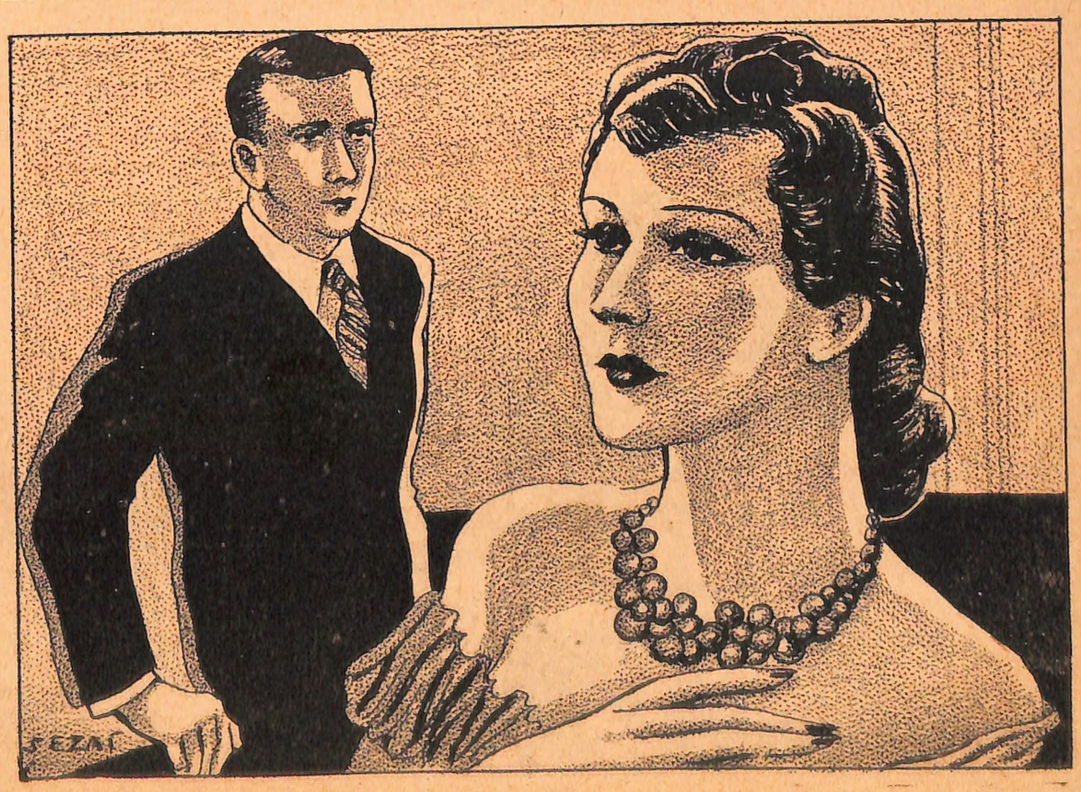

— Karıcığım, bu akşam sana bir mantar iskarpin getireceğim..
— Neden icap etti?.. — Yaşa basıyorsun da!..

se buğdayımız kavrulacak, anbarımız boş kalacak, köye kıtlık girecek.

Nasrettin, üç ay evvel buradan nasıl kovulduğunu hatırlayınca, Allaha sığınmanın verdiği yürek rahatlığını bir kere daha kuvvetle hissetti. İlk anda için için sevindi, sonra köylüye acıdı.

— Yazık olmuş, yazık olmuş! diye mırıldandı. Ve ilâve etti:

— O mübarek zatı şimdi karşınızda bulursanız ne yaparsınız?

Köylü bir anda canlanarak:

— Ayağına düşer, eteğine yüz süreriz! dedi.

Nasrettin ayağa kalktı, konuştuğu köylüye yaklaştı:

— Bak hele bakayım, ben o muyum?

Köylü yarı karanlıkta gözlerini Nasrettinin yüzüne diktikten sonra birdenbire fırladı ve ayağına kapandı:

— Aman hocafendi, sen Hızır mısın, nesin? Gayri medet senden bize!.. diye bağırdı.

Sonra bağırarak köylüleri etrafına topladı. Nasrettini tanıyan köylüler gözyaşları içinde ona bin türlü yalvarmalar yapıyorlar, eteklerini öpüyorlar, dizlerine sarılıyorlardı.

Nihayet mollayı alay ile alıp köyün en güzel evine götürdüler. Bol ışıklı bir odada karşısına geçip ellerini göbekleri üstünde bağladılar ve hepsi de ayakta Nasrettinin emirlerini beklediler. Nasrettin tok bir sesle:

— Sizi Allaha emanet ediyorum, dedi. Cezanızı çektiniz, şimdi gayri salâh bulursunuz inşallah. Yarın sabah rüzgâr çıkacak, varıp harmanınızın başına gidersiniz. Bir dahi unutmayın: misafir, Allahın kuludur, Türk misafir sever bir kavimdir, köyünüzde bir konuk odası olsun, geleni buraya alın, sıcak çorbasını, rahat döşeğini verin. Allah da size bereket verir!..

Köylüler gittikten sonra Nasrettin bu geniş odanın bir köşesinde bulduğu parlak, gümüş bir tepside yüzünü gördü:

«Hey büyük Tanrım, sen alemülgayıpsın, sen yoğu var eder, varı büyütür, değiştirir, cümle âleme nizam verirsin! sen küçüğü büyük, büyüğü ihtiyar, ihtiyarı yok edersin. Sen kudretinle kâinatı ihya edersin, bu küçük kulunu seversin, ne istersе yaparsın, şuncağızları da bu yıl aç bırakma, harmanlarına biraz rüzgâr ver!.. diye düşündü.

Bunları düşünürken de gümüş tepside yüzüne bakıyordu. Taze, kıvırcık sakalları bütün yüzünü kaplamıştı, gözlerindeki renk ve mâna daha başka bir hal almış, sanki yaşlanmıştı. Gözlerinin kenarında bir takım çizgiler peyda olmuştu ki, bunlar onu yaşından büyük gösteriyordu. Birkaç yıl sonra bu kıvırcık sakalları, gün görmüş gibi bir takım çizgiler peyda eden yüzü ile tam bir hoca halini alacaktı.

Nasrettin dünyaya geldiği gündenberi ilk defa bu gece kendisini düşünerek yatağa uzandı. Bir müddet uyuyamadı. Sonra daldı ve gece yarısına doğru, gördüğü bir rüya ile uyandı. Bu rüya onda öyle bir tesir yapmıştı ki, sabaha kadar gözüne uyku girmedi. Ortalık ağarırken köy sokaklarında bir takım neşeli seslerin yükseldiğini, köylülerin bağrışarak geçtiklerini duydu. Yattığı odanın penceresi önündeki armut ağacının dalları alabildiğine sallanıp duruyordu. Rüzgâr çıkmıştı.

Bu Allahın lûtfü da Nasrettine yeni dünyalıklar kazandırdı. Köylüler neşe ile odasına doldular, elini ayağını öptüler, dualar ettiler.

Yola çıkarken üç eşek yükü zahireyi Nasrettinin yüklerine kattılar:

— Gayri sana duacıyız hocafendi. Sen de bizi duandan uzak tutma.. Bunlar geçen yılın mahsulünden iki çuval buğdayla, bir çuval kuruüzüm, iki çuval arpa, bir çuval da mısır. Gelecek yıla bize buyur, Razmazan hocamız da, akıl hocamız da sen ol... Bizi açlıktan kurtardın! dediler.

* * *

Akşehrin bu küçücük evi, bugün ömründe görebileceği kalabalıkların en büğünü görüyordu. Girip çıkan belli olmuyor ve herkes Hocanın düğününe koşuyordu. — Arkası var —

BİR HAKİKAT Müşterilerimizin nazarı dikkatine:

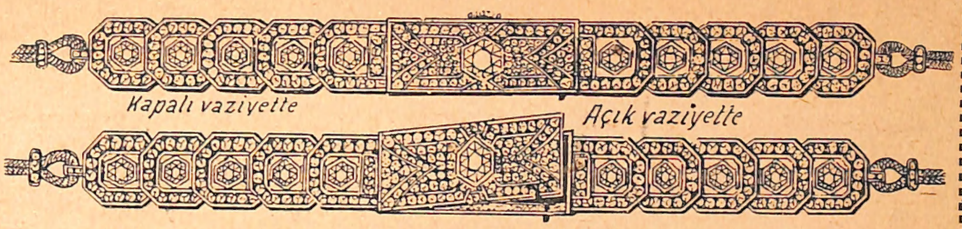

No. 82 - A Elmas ve 11 Pırlantalı 500 L

Pırlantalı ve elmaslı saat demek, bir kelime ile S İ N G E R S A A T I demektir. Çünkü pırlantalı ve elmaslı saatlerin bütün hakikî evsafı meşhur âlem olan SİNGER saatlerinde toplanmıştır. Bunun için; saat alacağınız zaman, tereddütsüz SİNGER saatı almanız ve saatin üzerindeki SİNGER markasına, müessesemizin adresine dikkat etmeniz lâzımdır Modayı takip eden asrî kadın için kıymetli taşlar ve nefis işlemesile hakikaten nazarı dikkati celbeden böyle bir harikulâde SİNGER saatine sahip olmak âdete bir saadettir.

SINGER **SAATİ; HOŞA GİDECEK EN MAKBUL VE EN GÜZEL HEDİYELİKTİR. EMSALLERİ GİBİ 15 SENE GARANTİLİDİR.**

Adres: SİNGER SAAT MAĞAZALARI. İstanbul Eminönü No. 8

NEVROZIN

Baş, Diş, Nezle, Grip, Romatizma

NEVRALJİ, KIRIKLIK VE BÜTÜN AĞRILARINIZI DERHAL KESER

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. TALİTLERİNDEN SAKININIZ. Her yerde pullu kutuları ısrarla isteyiniz.

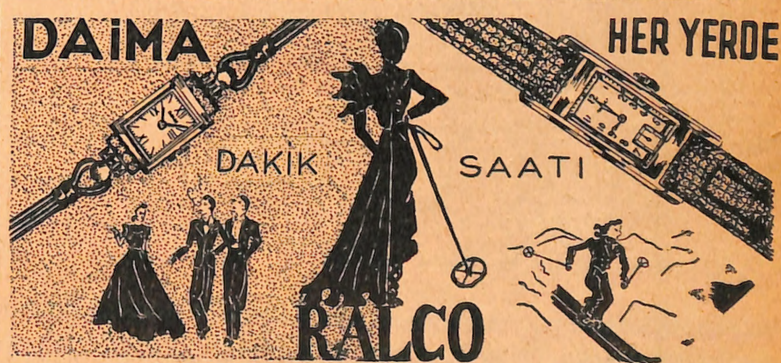

GAUTHİER VİDAL

Ev işlerine mahsus her cins kumaş için

ANILIN

HOROZ MARKA

Paket Boyalı

ANILIN FARBEN GEV G.E.VIDAL

Umumi satış deposu

İstanbul Çiçekpazarı sokağı Altıparmak han No. 3-4

Karikatür

Kocası — Bay reis, ayrılmak istiyorum, bu bayan benim de ngim değil...
Hâkim — Olmaz, sen bundan büyük «denk» i nerede bulacaksın?!..